UŽ LIETUVOS SAVARANKIŠKUMĄ!

MŪSŲ ŽINIOS

LPS Tauragės rajono taryba

SĄJŪDIS

1989 m. balandžio 17 d.
Nr. 5

Padidėjo mūsų atsakomybė

KAI PRIEŠ ketvirtį amžiaus rašiau pareiškimą, kad priimtų į partiją, atsimenu, bene tris kartus atmetė pareiškimo tekstą, vis siūlė įrašyti standartinį sakinį, kad su partijos programa ir įstatais esu susipažinęs, pažadu juos vykdyti. Kitais žodžiais to pasakyti neleido.

Jokios emocijos buvo nereikalingos. Rekomendacijos, nors jas rašė skirtingi žmonės, irgi buvo beveik kaip trys vandens lašai panašios, pagal instrukciją, o ne iš širdies parašytos. Ir šiandien jos rašomos tokios — negyvos. Nežinau, gal kas ginčysis, kad taip reikia, bet man tai kvepia formalizmu, jei ne biurokratizmu. Pajunti, kad žmonės ne stoja į partiją, o ji tiesiog iš tų žmonių gaminama, daroma.

Teko daug kartų dalyvauti partijos rajono komiteto aparato gamybiniuose pasitarimuose, klausytis aiškinimų, kaip vieną ar kitą ketvirtį augo partijos eilės. Priimta tiek komjaunuolių, tiek mechanizatorių, tiek moterų, lyginant su praeitais metais, tokių daugiau, o tokių mažiau, dar ruošiama priimti viena melžėja, vienas darbininkas, o štai vieno kolūkio partinės organizacijos sekretorius šiemet dar nieko nesugebėjo prišnekinti į partiją... Galvodavau sau tyliai: tikrai lengviau sekėsi N. Gogolio Čičikovui supirkinėti mirusias sielas.

Tiesa, dabar lyg ir nereglamentuojama, kiek ir kokių žmonių į partiją turi ateiti, esą, ir iš partijos žmonės be skausmo šalinami, daugiau žmonių, kurie nesijaudindami patys iš jos išeina... Priagitavome, priėmėme į partiją nieko jai neduodančių žmonių, ilgai su jais kankinomės, dabar galime apsivalyti.

Yra partijos veteranų, kurie paskaičiuoja, kiek partijai yra sumokėję — ne vienas už tuos pinigus būtų galėjęs lengvąją automašiną nusipirkti, o išleido išpūstam partinės biurokratijos aparatui išlaikyti. Kiekviename mieste, rajono centre stovi dažniausiai aiškiai iš kitų išsiskiriantys, reprezentaciniai pastatai. Juose įsikūrę partijos miestų, rajonų komitetai. Daug kabinetų, salių, visi patogumai. Nuolat vyksta patalpų remontas. Garažuose visada naujos tarnybinės mašinos. Neblogi atlyginimai. Jei to nebūtų, jei reikėtų dirbti, kaip „Tiesoje" pasiūlė TSRS liaudies deputatas J. Juzeliūnas, visuomeniniais pagrindais, jei neliktų privilegijų, negalėtų tikėtis erdvesnio buto, aukštesnio posto, kokios nors vadovo vietos — gal visiškai sušlubuotų komunistų „sąmoningumas". Tiesa, dabar vadovai visur renkami, nelengva patikti kolektyvams, jie paprastai nepageidauja baigusiųjų tik aukštąją partinę mokyklą.

Iškaba, kad štai čia yra partijos komitetas, nelabai atitinka tikrovę, nes už jos dirba tik keli komiteto nariai ir būrys jiems pavaldžių darbuotojų. Visi komiteto nariai susirenka tik kartą per ketvirtį — į plenumus. Parvykęs iš plenumo, dažnas įmonės ar ūkio vadovas turbūt užmiršta esąs komiteto narys, nes į sekretorių, į partinuką žiūri iš viršaus, versdamas jį tapti prašytoju, pataikautoju, pastumdėliu. Esant tokiai situacijai, iš partinuko kai kas ima juoktis ir klausinėti, ką jis veikia, už ką jam moka pinigus.

Kiek besistengė partijos rajono komiteto aparatas, to komiteto nariai, partinių organizacijų sekretoriai—praėjusiuose TSRS liaudies deputatų rinkimuose nugalėjo nepartinis M. Laurinkus, Sąjūdžio kandidatas. Pralaimėjo rinkimus LKP CK sekretoriai, vyriausybės nariai... Manau, kad tai šį tą reiškia. Kad centrinio partinio aparato lyderiai tapių TSRS liaudies deputatais, teko sugalvoti jiems patogią rinkiminę sistemą: iš 100 kandidatų į deputatus rinko 100 deputatų. Kiekvienam aišku, kad tai demokratijos pažeidimas, užkirsta galimybė ką nors rinkti. Turint bent 110—120 kandidatų, būtų paaiškėję, kiek populiarūs, gerbiami yra kad ir TSKP CK Politbiuro nariai. Vienas dalykas — nesąmoningi plojimai jiems pasirodžius prezidiumuose, kitas dalykas — slapti rinkimai, kurių rezultatai gali būti netikėti. Štai kodėl ir buvo renkama 100 iš 100...

Tokioje situacijoje komunistų partijai, ypač jos aparatui reikėtų atvirai pripažinti visas savo padarytas klaidas, mokytis įtikti žmonėms, tarnauti jiems, vesti juos paskui save. Kad tai nelengva, kartais net neįmanoma, ypač turint nevykusius kadrus, įrodė ir Sąjūdžio gimimas. Nors to judėjimo gretose irgi daug komunistų, bet jie ėmė veikti kaip sąjūdiečiai. Tai buvo, yra savotiška akcija prieš netikusį partijos ir valdžios aparatą.

Niekam nereikia bijoti Sąjūdžio. Nugalėjęs rinkimuose, jis dabar jaučia ir kur kas didesnę

(Nukelta į 2 psl.)

(Atkelta iš 1 psl.)

atsakomybę — už žodžius, už veiksmus. Komunistai, iki šiol nedrįsę pasisakyti iš partinio aparato tribūnų, nes galėjo būti nesuprasti ar net išjuokti, pasmerkti, po Sąjūdžio vėliava jaučiasi drąsiau, gal kam ir nepatinka, ką jie kalba, daro, bet čia jie gali išsisakyti, diskutuoti, veikti. Veikti ne prieš partiją, o prieš jos statytinius, ne prieš Tarybų valdžią, o prieš jos surogatą, nes Tarybų valdžią tik dabar pradedame rinkti.

Kalbame apie ikikrizinę situaciją. Sakykime tiesiai: krizė, kokios dar nebuvo. Ne M. Gorbačiovas dėl jos kaltas. Kalti tie, kurie tiek metų naikino žmogų, vertė jį darbo jėga. Tas žmogus jau nebenori dirbti. Reikia nepaprastų pastangų, kad jis, tiek kartų apgaudinėtas, patikėtų ateitimi ir imtų ją rūpintis.

O kaip atsigauti komunistui, buvusiam vienoje partijoje su Stalinu, Vorošilovu, Ždanovu, Brežnevu, Rašidovu?.. Kada toji partija tikrai bus epochos protas, garbė ir sąžinė, kaip to norėjo V. Leninas? Kada visur jai vadovaus atsidavę, talentingi žmonės? Kada partijos narius sies nuoširdumas ir draugystė? Į šiuos ir panašius klausimus reikia operatyviai atsakyti.

Paskutinis LKP CK plenumas parodė, kokių žmonių yra Centro Komitete — pasiruošusių drausti, bausti... Ir niekas tame plenume jiems nedavė atkirčio, aidėjo gausūs plojimai. Parvažiavę iš plenumo, kai kurie jo dalyviai slapta džiaugėsi: pagaliau pažabosime Sąjūdį. Išėjo atvirkščiai: plenumas padėjo Sąjūdžio kandidatams pasiekti įspūdingą pergalę TSRS liaudies deputatų rinkimuose. Žodžiu, nebe tie laikai. Žmonės atskiria grūdus nuo pelų.

Ir šiemet bus svarbių įvykių. Kaip orientuosis partiniai darbuotojai, dar nežinia, gal lauks nurodymų. O Sąjūdžio žmonės, jo gretose esą komunistai jau galvoja, kaip veiks, kuria projektus, ruošiasi dalyvauti diskusijose, ginti savo nuomonę ir siūlymus...

Džiaugdamiesi paskutiniųjų rinkimų rezultatais, bet jais nesididžiuodami, realiai vertindami rinkėjų pasitikėjimą Sąjūdžio kandidatais, sakome:

— Bus dar ir mūsų Respublikoje šventė!

Eisime pirmyn, tikėdamiesi žmonių pritarimo, paramos, stengdamiesi jų neapvilti. Vykdysime tai, kas parašyta Sąjūdžio programoje. Visų labui.

Bronius JAGMINAS

ARVYDO JUOZAIČIO INTERVIU

Š. m. kovo 22—23 dienomis Tauragėje lankėsi LPS Seimo tarybos narys Arvydas Juozaitis. Svečias sutiko atsakyti į keletą klausimų mūsų laikraščiui.

Gerbiamas Arvydai, susitikime su SMEG dirbančiaisiais Jūs užsiminėte apie LKP CK sekretorių V. Baltrūną, apie CK ideologinio skyriaus pranešimą „Tiesoje" (1989 m. kovo 2 d.), kad Lietuvoje buvo operatyviai pravesti sociologiniai tyrimai, parodę žmonių pritarimą LKP CK XVII plenumui.

Toks vyriausybinio lygio pranešimas apie socialoginius tyrimus, kurių niekas neatliko, apie rezultatus, diametraliai priešingus tikrovei, normaliojo demokratinėje šalyje sukeltų vyriausybinę krizę. Deja, mes pripratinti ir prie stambesnio masto melo, todėl į tokią ‚smulkmeną" nekreipiame dėmesio.

Antra vertus, kol mums vadovauja labai siauro „saviškių" ratelio išrinkti arba net visai nerinkti (kooptuoti) partiniai vadai ir vadukai, tol beprasmiška tikėtis, kad jiems parūps liaudies nuomonė. Vieningai politinei dienai Lietuvoje, įvykusiai vasario 1-ąją, LKP CK paruošė įdomią metodinę medžiagą, tame tarpe aiškinimą „Kodėl Lietuva negali išstoti iš Tarybų Sąjungos?"

Kodėl negali? Faktiškai gali! Reikia svarstyti, ar šiandien mums tai naudinga.

Šiame anoniminiame dokumente (po juo niekas nepasirašęs) taip klausimas nekeliamas. Pateikiami tik argumentai, kad išstojimas negalimas. Prašau keletą jų pakomentuoti:

1. Referendumas išstojimo klausimu nieko nespręstų, nes tai TSRS vidaus reikalas.

Tai 40-ųjų metų „argumentas", paremtas ne Konstitucija, ne Įstatymu, bet „vyresniojo teise".

2. Išstojimas iš TSRS susijęs su Europos šalių sienų peržiūrėjimo klausimu, prieštaraujantis Helsinkio nutarimams.

Aštuntas Helsinkio nutarimų principas leidžia suprasti, jog sienų pasikeitimai Europoje taikiu būdu, nepažeidžiant trečiųjų valstybių interesų, yra galimi. Kituose principuose deklaruojama neatimama tautų teisė į politinio-socialinio savarankiškumo apsisprendimą. Sienų peržiūrėjimas būtų lengviausiai sprendžiamas visoje atsiskyrimo (jei jis įvyktų) problemų grandinėje.

3. Mūsų atsiskyrimo nepalaikys užsienis. Mumis domimasi tik tiek, kiek Vakarai gali padarvti iš mūsų situacijos jiems naudingą Žmogaus teisių Tarybų Sąjungoje pažeidimo politiką.

Labai prieštaringas „argumentas". Vakarai mus tikrai palaikys, jei TSRS mūsų atžvilgiu pažeidinės žmogaus teises. Eilė įtakingų užsienio valstybių iki šiol nepripažįsta neteisėtos Lietuvos okupacijos ir aneksijos.

4. Vakarų ideologai į mūsų problemas žiūri per M. Gorbačiovo politikos prizmę ir baiminasi, kad Pabaltijo judėjimai nepakenktų jo politikai.

M. Gorbačiovo populiarumas tik išaugtų, jo politika dar labiau laimėtų Vakaruose, jei TSR Sąjungoje įvyktų esminiai istorinės tiesos atstatymo procesai. (Visų pirma, Pabaltijo respublikų atžvilgiu).

5. Lietuvos Laisvės lyga siūlo imti valdžią.

Tai netiesa. Šitokio siekio nėra jų programoje.

6. Revoliucijos nevyksta ten, kur aukštas žmonių materialinis gyvenimo lygis. Pasiekus jį, net klasiniai - tarpnacionaliniai santykiai švelnėja. Revoliucija turi užtikrinti ne tik laisvę, bet ir aukštesnį pragyvenimo lygį.

Revoliucija negali pati savaime užtikrinti geresnio gyvenimo. Ne aukštas pragyvenimo lygis iššaukia demokratines laisves, o atvirkščiai. Pragyvenimo lygis gali kilti tik gilėjančios demokratijos, augančios kultūros pagrindu — kaip padėka už laisvę ir žmoniškumą visose gyvenimo srityse.

7. Daugiau kaip 40 metu Lietuvos ekonomika buvo orientuota į kitas TSRS respublikas. Staigus liaudies ūkio struktūros pakeitimas iškeltų sudė-

tingas ekonomines ir socialines problemas.

Keistas „argumentas" — netaisyti 40 metų darytų ekonomikos klaidų todėl, kad tai iškels sudėtingas problemas.

8. Lietuvos TSR stokoja arba visai neturi eilės svarbių materialinių išteklių. Importuojant juos, reikėtų atsiskaityti užsienio valiuta pasaulinėmis kainomis.

Vadinasi, TSRS tai būtų naudinga. Na, o mus priverstų pabusti iš tinginio miego. Gamtos dovanos lepina protą. Tautos, kurioms gamta pašykšlėjo dovanų, išmoksta pasikliauti tik savimi.

9. Tarybų Lietuvos produkcijos pagrindinė realizavimo rinka yra kitos tarybinės respublikos.

Tai natūralu! Visame pasaulyje kaimyninės šalys (jeigu jos neužsidariusios „geležine siena"), yra svarbiausios ne tik produkcijos realizavimo, bet ir žaliavų tiekimo partnerės. Atsiskyrimo atveju taip būtų ir pas mus. Nebent tikrai broliškos respublikos paskelbtų mums ne visai broliška ekonominį boikotą.

Ir pabaigai apie įvadinę aptariamo dokumento dalį, kur rašoma: „...tolesnis demokratizacijos procesas neišvengiamas, Sąjūdis ir jam prijaučiantys žmonės LTSR AT turės daugumą. Partijai būtina protinga konsolidacija su Sąjūdžiu". Tačiau „... avangardo, pažangos vadovu turi būti ne Sąjūdis, o partija".

Tegu būna. Bėda ta, kad tokie rašymai ir deklaravimai nepadeda. Avangardizmo neina nei prisiskirti, nei įsitvirtinti įstatymu. Avangarde reikia BŪTI.

Ačiū už pokalbį.

Kalbėjosi Julius RAGELSKIS.

Ištraukos iš knygos „Amžinojo įšalo žemėje"

„AŠ TADA (1947 m.) Utenos gimnazijoje mokiausi VII b klasėje. Prasidėjus rusų kalbos pamokai, į klasę įėjo du asmenys — vienas karišką uniforma, antras civilis — ir liepė mokytojui perskaityti mokinių pavardes. Man ir klasės draugui Broniui Šapokai liepė išeiti, pranešė, kad išsiveža. Iš viso suėmė per dešimt moksleivių.

Saugume pradėjo tardyti. (Jie kalbėjo rusiškai, su jais galėjau susikalbėti tik per vertėją). Pradėjo kaltiniti, kad, esą, aš priklausąs pogrindinei organizacijai, kad buvome užverbuoti anglų žvalgybos, kad iš mokyklos išsinešėme spausdinimo mašinėles, klijavome proklamacijas ir t. t. ir pan. Visa tai aš neigiau, nes kaltinimai buvo absurdiški. Tada pradėjo mušti, tampyti už plaukų. Tardymas truko tris savaites. Pirmą savaitę visai neleido miegoti: tardymo metu vertė stovėti, po tardymo, kuris užsitęsdavo iki dvylikos valandų, kitoje patalpoje ginkluoti sargybiniai saugodavo, kad neatsigulčiau ir neužmigčiau.

Didesnė dalis suimtųjų moksleivių nebeišlaikė — prisipažino viskuo kalti. Tik aš ir aštuntokas Balys Grušeckas atlaikėme neprisipažinę. Gal todėl, kad abu buvome kaimo vaikai, daugiau vargo buvome matę... Vėliau nelaimės draugai apgailestavo, kad neištvėrė kankinimų, atsiprašinėjo... Mūsų suėmimas, mūsų byla saugumo darbuotojams turbūt buvo reikalinga kaip teroro priemonė, kaip nors ką nors pagąsdinti. Kodėl aš (o ne kuris kitas) patekau į aukų sąrašą? Į tai negaliu atsakyti ir šiandien. Buvau pavyzdingas mokinys, mėgau literatūrą, lankiau mokinių pamaldas. Kas pasiūlė į „juodąjį" sąrašą, turėtų būti mano byloje, jeigu ji dar saugoma kokiame nors archyve...

Ypatingas pasitarimas — triiulė — man paskyrė 10 metų lagerio... Vienas tardytojas pasakė: „Nu, teper, Kitkauskas, ty uvidiš blatnuju žizni..."

Tik visai neseniai, 1988 metais, sužinojau mūsų bylos tardytojų pavardes: Chanovas, Oniščiukas, Gricius, Deordejaščenko... Deordejaščenko dirbo Tauragės mėsos kombinate".

Napalys KITKAUSKAS
„Mes — politiniai"

CHAMELEONO SPALVOS

PRIEŠ Naujuosius metus rajone buvo išplatinta anketa, kurioje, be kita ko, klausiama nuomonės dėl rajoninio laikraščio pavadinimo. Gal niekas nesugalvojo skambaus vardo? Mano galvoje nusistovėjo mintis, kad laikraščiui tiktų pavadinimas „Chameleono spalvos". Ir štai kodėl. Kovo 25 dieną, prieš pat rinkimus, „Leniniečių balse" buvo patalpintas Edmundo Paldavičiaus rašinys, kuriame visaip menkinama kandidato į deputatus M. Laurinkaus asmenybė, jo darbai. Išrinkus jį balandžio 1 d. „Leniniečių balse" jau „įtilpo" ir Irenos Vitkauskienės šiltas, jaudinantis rašinys „Ačiū, kad neleidai išblėsti tiesos meilei...". „Reveransas deputatui?

Taigi... laikraštis tas pats, pavadinimas tas pats, tik pozicija kita. Todėl ir siūlau LKP Tauragės RK ir rajono LDT laikraštį, atleiskit, organą pavadinti „Chameleono spalvos".

Antanas ARVASEVIČIUS

REDAKCIJOS KOMENTARAS:

Manome, kad „Leniniečių balso" redaktoriui priekaištauti nereikia. Visų pirma todėl, kad laikraštis nėra laisvas, tai „organas". Antra, gerbiamas T. Meiželis, būdamas išsilavinęs, subtilaus skonio redaktorius, matyt, širdyje pritarė M. Laurinkaus kandidatūrai, jei prieš pat rinkimus išspausdino tokio žemo etinio lygio E. Paldavičiaus straipsnį. Jis suvaidino ne paskutinę rolę triuškinančioje M. Laurinkaus pergalėje.

Trečia, ar paliksime „organą" „leniniečiška", ar pavadinsime „chameleoniška", niekas nuo to nepasikeis. Štai Jurbarko raj. „organas" gražiai pavadintas „Šviesa". Jame kovo 23 d. redaktorius A. Salys rašo: „Iš vieno gana šviesiai mąstančio kaimiečio išgirdau negirdėtą pavadinimą apie sąjūdininkus: „sadistai". Toliau A. Salys aprašinėja savo pastangas įtikinti tą šviesiai mąstantį kaimietį, „kad šitaip negražu sakyti". Šviesiai mąstantis („Šviesa" — organo pav.) pilietis buvo žemaitiško būdo: „O aš vadinsiu ne sąjūdistais, o sadistais", — tvirtino jis. Vis dėlto titaniškomis dvasios pastangomis redaktoriui pavyko įtikinti tą pilietį, kad tarp sąjūdiečių pasitaiko ir rimtų žmonių. Nereika pergyventi, jei tarp tų rimtų pasitaiko ir stalinistų, — šviesaus mąstymo kaimiečiai atsirenka pelus nuo grūdų.

Tad reikia tik džiaugtis, kad mūsų rajono „organo" darbuotojams svetimas toks primityvizmas. Jų kolektyvą sudaro geranoriški, imlūs, aplinkos įvykiams, profesionalūs žurnalistai, kaip taisyklė, neišsitenkantys partinio aparato apibrėžtuose rėmuose. Ne veltui juos pastoviai bara už „nepakankamą ideologinį brandumą".

INFORMUOJAME:

Įsikūrė Tauragės rajono Sąjūdžio Pedagogų probleminė grupė. Priimta programa, išrinkta taryba.

— — —

Įsikūrė Tauragės rajono Sąjūdžio Ikimokyklinių įstaigų probleminė grupė. Priimta veiklos programa, kurioje numatyti konkretūs reikalavimai, saugant vaikučių sveikatą, puoselėjant būsimųjų asmenybių daigus, lopšelių-darželių atmosferą priartinant prie šeimos.

— — —

Šilutės rajone vienas po kito darbo kolektyvai, pirminės partinės organizacijos išreiškė nepritarimą KP Šilutės RK biuro nutarimui, draudusiam E. Bičkausko ir M. Laurinkaus priešrinkiminę agitaciją. Š. m. balandžio 6 d. rajoniniame laikraštyje „Pamarys" išspausdintas Teisininkų draugijos Šilutės skyriaus narių (14-kos iš 16-kos) nepritarimas rajono prokuroro S. Stulpino bandymui ginti antidemokratišką biuro nutarimą.

RED. KOMENTARAS: Mūsų Temidės atstovai nėra politiškai neutralūs ir bešališki. Jie privaloma tvarka yra partijos nariai, jie atsiskaito partijos aparatui ir vykdo jo užsakymus. Prisiminkime kad ir mūsų raj. prokuroro atliktą partinę užduotį — įvertinti „Leniniečių balse" 1988 m. lapkričio 26 d. gerbiamųjų LTSR AT deputačių prašymą „... darbo kolektyvus..., visuomenę, pasmerkti tokį negarbingą (sąjūdiečių — red.) elgesį". Neradęs reikalo nei surengti akistatos, nei pasikalbėti su „taip nepagarbiai pasielgusiais" žmonėmis, gerbiamasis prokuroras konstatuoja („Leniniečių balsas" 1988. 12. 29): „Rajono Sąjūdžio tarybos nariai... įžeidė deputates".

— — —

Kovo 28 d. įvyko LPS Seimo tarybos posėdis. Rinkimų rezultatus apibendrino V. Landsbergis. Jis pasakė, kad žmonių parodytas pasitikėjimas yra jaudinantis ir įpareigojantis.

Buvo pritarta Lietuvos moterų sąjungos pareiškimui TSRS AT deputatų suvažiavimui dėl Lietuvos jaunuolių tarnavimo Lietuvos teritorijoje.

— — —

LLL 1989. 03. 08. pareiškimas, kviečiantis boikotuoti rinkimus, nebuvo svarstytas LLL taryboje. Tarybos nariai J. Volungevičius ir A. Andreika pareiškė nepritarimą ir pakvietė visus balsuoti už Sąjūdžio kandidatus.

— — —

Kovo 22 dieną 13 valandą prie LKP Šakių rajono komiteto buvo pradėjęs bado streiką LPS Seimo narys G. Bendoraitis, protestuodamas prieš rinkimų įstatymo pažeidimus Šakių rajone.

— — —

Sąjūdžio sociologinių tyrimų centras parengė anketą, į kurią atsakė 176 LPS Seimo nariai:

Kokia turėtų būti Lietuva?

1 vienpartinė 0
2 dvipartinė 5 proc.
3 daugpartinė 95 proc.
4 nežinau —

— — —

Tilžėje veikia Vidūniečių kultūros centras. Pagrindinės jo pastangos šiuo metu nukreiptos lietuviškų mokyklų aplinkiniuose rajonuose įkūrimui ir katalikiškos bažnyčios Slavske atidarymui.

— — —

Liepojoje įsikūrė lietuvių Sąjūdžio rėmimo grupė.

„KAIP GYVUOJATE, SPEC. DALINIAI,
UŽDARYTI Į MŪSŲ BAROKĄ?
NENAUDOJAMUS RAUMENIS SOPA...?"

(Vladas BRAZIŪNAS)

Balandžio 8 d. Tbilisyje įskaudusiems nuo ilgo nenaudojimo spec. dalinių raumenims buvo leista mažumėlę prasimankštinti. Skaičiuojamos taikios demonstracijos aukos.

— — —

Po nuvilnijusios demonstracijų bangos į Kišiniovą atvyko 12 automašinų su vandens šaudymo patrankomis, 2000 kariškių ir speciali tyrimo komisija iš Maskvos. Manoma, kad prasidės represijos.

— — —

Atkreipiame dėmesį į vieno antidemokratiško TSRS AT Prezidiumo įsako „Dėl valstybinių nusikaltimų" 7 straipsnio dalį, numatančią baudžiamąją atsakomybę už siekimą pakirsti TSRS politinę ir ekonominę sistemas.

Esamą ekonominę sistemą bando pertvarkyti („pakirsti" — kol kas nesėkmingai) pats aukščiausias M. Gorbačiovo vadovaujamas partinis aparatas. Šis aparatas dar neįsisamonina paprasto dalyko, kad visapusiškai žlugusios ekonominės sistemos negalima pertvarkyti, nepertvarkius („nepakirtus") politinės sistemos, paremtos liaudies masių neatstovaujamo (liaudį atstovauti gali tik liaudies išrinkti vadovai) partinio aparato visagalyste.

— — —

Norintieji reguliariai gauti Lietuvos Demokratų Partijos (LDP) laikraščius „Tribūna" ir „Vasario 16-oji", gali užsisakyti juos paštu. Redakcijai nurodyti savo adresą ir apmokėti pašto išlaidas. Redakcijos adresas: 232000, Vilnius, Lenino pr. 34—9, „Tribūnos" redakcijai. Sąskaita: Vilniaus m. Tarybų raj. Taupomasis bankas 6762. sąskaitos Nr. 107718, Pečeliūnui Sauliui, Petro. Inform. telef. 610551.

— — —

Š. m. kovo mėn. 14 d. laikraštyje „New York Times" pirmame puslapyje atspausdinta V. Landsbergio nuotrauka ir B. Kelerio straipsnis apie Sąjūdį. Autorius aptaria A. Juozaičio, J. Juzeliūno, A. Brazausko kalbas,konstatuoja Lietuvos okupacijos faktą, simpatizuoja Lietuvai.

— — —

Radijo laida BBC kovo 27 d. transliavo interviu su B. Jelcenu. Jis pasakė, kad jo pergalė įrodo, jog žmonės nori greitinti pertvarką. Jis pridūrė, kad ketina pradėti derybas su Pabaltijo respublikose laimėjusiais nepriklausomų judėjimų deputatais.

— — —

Anglijos laikraštyje „The Independent" š. m. kovo mėn. 29 d. atspausdintas P. Kondradžio straipsnis, kuriame aptariami praėję rinkimai Pabaltijyje. Pažymima, kad po 50 metų besitęsiančio respublikų inkorporavimo į TSRS partija vienašališkai valdyti, neatsižvelgdama į liaudies judėjimus. jau nebegali.

Redaktorius Julius RAGELSKIS

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".

Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 5000 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 778.